

נולד בסלונים, פולין
 ב - 4.5.1923
 נפטר בבית-אלפא
 ב - 17.8.1980
 היה נשוי למיכל (קרפ)
 אב לעמוס, גיורא,
 איילת (פרובולוצקי)
 ותמר כהן-ארזי

המשפחה עלתה לארץ ב-1933, כשהיה מישקה בן 10, ומתיישבת במרכז תל-אביב. מישקה מסייע לפרנסת המשפחה – עובד ביום ולומד בערב. הוא מצטרף לתנועת-השומר, קן צפון ת"א, לגדוד "השדה", ועימו מגיע לבית-אלפא, כהשלמה לקיבוץ. שימש במשך שנים כמרכז הרפת וקידם אותה להיות אחת הרפתות הטובות בארץ.

מישקה מילא תפקידים רבים בקיבוץ, בהם התפקידים העיקריים בתחום הכלכלי – רכז הציוד הכבד, גזבר ומרכז-משק. למד בקורס הבינקיבוצי הגבוה בפקולטה לחקלאות ברחובות. ב-1971 נכנס לתפקידו כחבר במזכירות המרכז החקלאי וחבר מזכירות מחלקת ההתיישבות. תפקידו – לטפל במפעלים האזוריים ובמועצות הייצור.

נפטר לאחר ששלח יד בנפשו – מוות שהיכה בתדהמה את משפחתו ואת כל חבריו ומכריו. אריה אהרוני: "אותו פסוק מתפרש לשני פנים: דאגה בלב איש, ישיחנה – יספרנה לזולתו; או, דאגה בלב איש ישחנה – ידכאנה בתוכו – בחרת בפירוש השני. נמנעת מלשתף במצוקותיך אף את הקרובים אליך ביותר, ובחרת לשרות עמן ביחידות, עד שלא אצרת עוד כוח." תיאודור הולדהיים: "גם היום, לאחר שנה ארוכה, עדיין הכל פתוח ולא מוכרע. מישקה היה אחד האנשים הרב-צדדיים וברוכי הכשרון שהכרתי מעודי. מישקה אהב את החיים בכל מאודו – בדיחות-דעת, מוזיקה, כלבים, פרות, דברי ספרות, שיח-ידידים – מדוע, אם כן, בחר לפרוש? תשובה של ודאי גם היום – אין". אוהד קריב: "מישקה היה מיצבור משולב של אצילות ומקוריות. היה אציל אמיתי – רחב לב, רחב מחשבה, בעל צמאון אינטלקטואלי, חושים מחודדים, רחב אופקים, צמא לחידושים, בכל כושר ניתוח, ומעל לכל – אוהב אדם. רחוק מקטנוניות, בעל מזג אופטימי, רגיש ליופי ולאסטטיקה, בעל יכולת נדירה לביטוי בכתב ובעל-פה. אוהב ספר טוב ובדיחה מפולפלת, נעים זמירות... מישקה היה גם מקורי. להיות מקורי אינה רק תכונה ויכולת, זו גם מעמסה. זה אולי הדבר הקשה ביותר בקיבוץ. מחשבתו המקורית ניווטה אותו להעלאת רעיונות מעניינים ולא שגרתיים".

גברוש: "זוכר אותו כאדם בעל כושר מנהיגות טבעי, כושר ביצוע, כושר ביטוי משכנע. בעל יכולת לעמוד על דעתו בלי לוותר אף כמלוא הנימה. רצון נאיבי לעשות את כל פרטי המלאכה בעצמו. אבל היום אתה שואל את עצמך האם הסגולות הללו, אשר גרמו לו לתת למשק תנופה עצומה בשנים שהיה גזבר, לא היו בעוכריו, בתקופה בה ההכרעות המשקיות חייבו עבודת צוות – 'ללכת עם' ולא 'ללכת לפני'?"